

JAMES LEE BURKE
PRIZONIERII RAIULUI

PALADIN POCKET
CRIME

„Personaje vii, bine conturate și multă acțiune... Dialogurile lui Burke sună la fel de realist ca niște înregistrări audio; scriitura este viguroasă și concisă... Burke este un remarcabil maestru al prozei.“

The Los Angeles Times Book Review

„Robicheaux poate fi cu ușurință considerat unul dintre cei mai complecși și mai convingători protagoniști din literatura polițistă.“

Amazon.com

„Burke este un scriitor talentat, care ne determină imediat să ne atașăm de personajele sale. *Prizonierii raiului* este o carte fascinantă și plină de forță.“

The Denver Post

„Suspans năucitor.“

Publishers Weekly

„O proză rafinată și inteligentă, dură, dar poetică.“

The Philadelphia Inquirer

„Burke spune povestea în stilul care-i este caracteristic: folosind un limbaj viu, electrizant; e un maestru când vine vorba de găsirea tonului potrivit, de crearea unei atmosfere, cu un dialog imprevizibil și dur care e o adevărată încântare.“

Elmore Leonard

JAMES LEE BURKE

**PRIZONIERII
RAIULUI**

Traducere din limba engleză
și note de Oana Chițu

PALADIN

*Agentului meu, Philip Spitzer, un profesionist
care a rezistat în ring cincisprezece runde întregi,
și acelor prieteni minunați din Louisiana cărora
le sunt profund îndatorat: John Easterly, Martha
Lacy Hall și Michael Pinkston*

Mă aflam chiar lângă Trecătoarea de Sud-Vest, între insulele Pecan și Marsh. La sud se unduiau apele verzui, cu valuri înspumate, ale Curentului Golfului, iar în spatele meu se vedea întinderea plată a țărmurilor Louisiane – care, de fapt, nu erau deloc niște țărmuri, ci o uriașă mlaștină cu stuf, chiparoși uscați, năpădiți de mănunchiuri de mușchi, și un labirint de canale și brațe de râu moarte împânzite de nuferi japonezi ale căror flori violete se deschid dimineața cu un pocnet și ale căror rădăcini se pot încolăci în jurul osiilor de elice precum sârma. Era luna mai, bătea o briză caldă și mirosea a sare și a bancuri de păstrav alb ieșit să mănânce. Mult deasupra mea, pe curenții calzi pluteau pelicani cu aripile întinse, aurite de soare. Deodată, câte unul se lansa din înaltul cerului, ca un proiectil. Aripile i se strângeau înapoi pe spate și apoi se deschideau pe neașteptate la suprafața apei. Pe urmă pasărea se ridica, șiroind de umezeală, cu o scrumbie sau un chefal zbatându-i-se în ciocul gușat.

Dar cerul avea Pete Roșii la răsărit, iar eu știam că până la prânz norii cumulus urmau să se rostogolească dinspre sud, că temperatura avea să scadă brusc cu douăzeci de grade, ca și cum aerul ar fi fost deodată aspirat de

dedesubt de un pântec enorm și întunecat, iar bolta în-negurată avea să tremure, despicată de fulgere.

Iubisem dintotdeauna Golful, indiferent dacă fusese devastat de furtuni ori dacă apele stăteau nemișcate sub cute verzui de gheață. Chiar și pe vremea când eram ofițer de poliție în New Orleans locuisem pe o barcă ancorată pe Lacul Pontchartrain și-mi petrecusem zilele libere pescuind în districtul Lafourche și în Golful Barataria. Și chiar dacă lucram la Omucideri, câteodată mă înțelegeam cu băieții de la Moravuri ca să pot merge cu bacul Pazei de Coastă, atunci când ieșeau în larg să-i prindă pe traficanții de droguri.

Acum aveam o afacere cu momeli și închiriere de bărci pe brațul de la sud de New Iberia, iar de două ori pe lună soția mea, Annie, și cu mine ne îndreptam spre Trecătoarea de Sud-Vest în ambarcațiunea modificată de tip „canistră” și pescuiam creveți cu traulul. Se numea „barcă de tip canistră” pentru că în urmă cu mulți ani modelul acesta fusese conceput de o companie petrolieră în scopul recuperării cablurilor lungi, groase și învelite în cauciuc și a instrumentelor seismice folosite în exploatarea petroliere maritime. Era o ambarcațiune lungă, îngustă și plată, cu un motor Chrysler mare, cu două elice și cabina pilotului la același nivel cu pupa. Annie și cu mine o echipaserăm cu vase pentru gheață, un recipient cu momeală, vinciuri pentru plase, o cambuză mică, niște cutii cu ustensile de pescuit și scufundări sudate de copastii și chiar cu o umbrelă Cinzano mare, făcută din pânză, pe care o puteam deschide deasupra unei mese de pe punte și a scaunelor pliante.

În dimineți precum aceea despre care vorbesc, pescuiam dând un ocol larg în jurul Trecătorii. Prova aproape

că ieșea din apă din cauza greutateii apăsătoare a plasei. Apoi încărcam recipientele de gheață cu creveți roz-albăstrui, fixam undițele pentru somnii cu spini veninoși și preparam prânzul în mica bucătărie, în timp ce barca luneca în sensul opus frânghiei de ancoraj, în briza caldă. În acea dimineață, Annie fiersese o oală de creveți și crabi albăstrui și curăța creveții într-un bol, pentru a-i pune laolaltă cu niște *dirty rice*¹, făcut într-o tigaie și adus de acasă. N-aveam cum să nu zâmbesc văzând-o; era fata mea menonită² din Kansas, cu păr ondulat și auriu ce i se ridica pe ceafă în bătaia brizei și cu ochii de un albastru electrizant, cum nu mai văzusem vreodată. Purta o cămașă bărbătească decolorată din denim, care-i atârna peste pantalonii albi din doc și pantofii de pânză, fără șosete; învățase să curețe pește și creveți și să mânuiască o barcă prin vijelie ca și cum s-ar fi născut în ținutul mlaștinilor. În schimb, pentru mine avea să rămână mereu o fetișcană venită din Kansas, plămădită din flori de lupin și floarea-soarelui, legănându-se stângaci pe tocuri, mereu mirată de diferențele culturale și de ceea ce ea numea „ciudățenia“ altor oameni, deși venea dintr-o familie de agricultori pacifiști atât de evident excentrici, că ea nu mai reușea să recunoască normalitatea atunci când o întâlnea.

Era bronzată chiar și iarna și avea cea mai fină piele pe care-mi fusese dat să o ating. Când te uitai în ochii ei, în adâncul lor jucau lumini mărunte. M-a văzut că-i zâmbesc, a așezat bolul cu creveți pe masă și a trecut pe lângă

¹ Mâncare tradițională a etniei *cajun*, preparată din orez și măruntaie de pasăre (n.r.).

² Membră a unei secte religioase protestante care a apărut în Olanda, în secolul al XVI-lea.

mine ca și cum ar fi avut de gând să verifice undițele. Apoi am simțit-o în spatele meu, i-am simțit sânii lipiți de cea-fă, iar mâinile ei mi-au răsfiat peste ochi părul ca un nod de șerpi negri. Degetele lui Annie au trasat conturul feței mele, mi-au trecut ușor peste mustață, umeri și cicatricea de *pungi*¹ de pe abdomen, care arăta ca un vierme plat și cenușiu. M-a mângâiat așa până când dragostea ei inocentă m-a făcut să simt că toți anii care trecuseră peste mine, excesul de grăsime de pe burtă și ficatul meu distrus nu mai erau chiar atât de importante.

Poate mă prostisem sau e mai potrivit să spun că mă „înmuiasem“, în felul în care un animal îmbătrânit nu mai pune la îndoială semnele de seducție arătate de un partener mai tânăr. Dar dragostea ei nu avea nimic din jocul ispitei; era mereu acolo, neobosită, chiar și după un an de căsnicie, iar Annie și-o dăruia cu inima deschisă și necondiționat. Sus, pe sânul drept, avea un semn din naștere în formă de căpșună, iar când făceam dragoste inima ei îl umplea cu sânge până ce devenea de un roșu-închis.

A dat roată scaunului, s-a așezat în poala mea, și-a trecut palma peste pelicula subțire de transpirație de pe pieptul meu și și-a atins părul ondulat de obrazul meu. Și-a căutat locul la mine în poală, mi-a simțit trupul sub trupul ei, m-a privit cu subînțeleș și mi-a șoptit de parcă ar fi putut să ne audă cineva:

— Hai să scoatem salteaua gonflabilă din dulap.

— Ce-ai să faci dacă trece pe deasupra avionul Pazei de Coastă?

¹ Țăruș de bambus ascuns în iarbă sau încorporat în diferite tipuri de capcane, al cărui vârful este adesea acoperit cu excremente. Rolul său este acela de a produce răni infectate soldaților inamici (n.r.).

— Îi fac cu mâna.

— Dacă se desface o mulinetă?

— O să încerc să-ți țin mintea ocupată cu altceva.

Mi-am întors privirea de la ea, către orizont.

— Dave?

— E un avion.

— Cât de des ești curtat de propria nevestă? Căpitane, nu lăsa să-ți scape ocazia.

Ochii ei albaștri erau veseli și luminoși.

— Nu, stai așa. Are probleme.

Era un aparat galben-deschis cu două motoare, iar din spatele cabinei, pe toată întinderea cerului, până la linia orizontului, se lățea o dâră lungă de fum negru și gros. Pilotul încerca din greu să câștige altitudine, ambalând ambele motoare, dar vârfurile aripilor se clătinau dintr-o parte în alta, fără a da semne că se stabilizau. Apa era din ce în ce mai aproape. A trecut pe lângă noi, iar la ferestre am zărit chipuri. Fumul ieșea în rotocoale dintr-o gaură de formă neregulată, aflată chiar în fața cozii.

— Vai, Dave, cred că am văzut un copil, a zis Annie.

Probabil că pilotul încercase să ajungă pe insula Pecan, astfel încât să aterizeze forțat în stufăriș, dar deodată bucăți din cârmă s-au desfăcut ca niște fâșii de carton ud, iar avionul s-a înclinat violent spre stânga și s-a rotit pe jumătate, având acum ambele motoare oprite. Fumul se încolăcea, dens și negru precum cel făcut de uleiul ars. Avionul a atins brusc apa cu una dintre aripi, s-a întors în aer ca o jucărie de lemn și a căzut pe spate, producând în urma lui o explozie de apă verzui-albicioasă și plante plutitoare.

Apa a clocotit și a tresăltat pe carcasa motorului supraîncins; aveai impresia că gaura din spate crea și atrăgea înăuntru aparatului un adevărat râu. În câteva secunde,

burta galben-deschis a avionului a dispărut sub valurile joase care alunecau pe deasupra ei. Nu puteam vedea ușile, dar tot așteptam ca cineva în vestă de salvare să iasă la suprafață. În schimb, dinspre cabină se înălțau bule mari de aer și o scurgere murdară de ulei și benzină întuneca deja sclipirile soarelui reflectate în aripi.

Annie intrase pe frecvența cu unde scurte pentru a contacta Paza de Coastă. Am tras ancora din mâl, am aruncat-o, zornăind, pe prova, am pornit marele motor Chrysler, am auzit țevile de evacuare tușind sub apă și am accelerat la maximum, îndreptându-mă spre epavă. Vântul și stropii reci de apă îmi biciuiau chipul. Dar tot ce mai puteam vedea acum din avion erau câteva luminițe aurii în pata plutitoare, verde-albăstruie, formată de uleiul și gazul scurse din țevile de alimentare sparte.

— Preia cârma, am zis.

Am văzut cum gândurile i se adună pe chip.

— Ultima oară nu am mai umplut rezervoarele cu aer, a spus.

— Mai e ceva. Oricum, apa nu e mai adâncă de opt metri aici. Dacă ușile nu s-au blocat în mâl, pot să le deschid.

— Dave, e mai adâncă de opt metri. Știi doar. Este un șanț care o ia chiar prin trecătoare.

Am scos cele două rezervoare de oxigen din cutia cu echipament și am verificat manometrele. Ambele arătau că recipientele erau aproape goale. M-am dezbrăcat, rămânând în chiloți, mi-am prins o centură cu greutate, mi-am pus un tub de oxigen și o mască și mi-am trecut peste braț chingile din pânză ale celui alt tub. Din cutia cu echipamente am scos o rangă.

— Ancorează în afară, ca să nu iasă vreunul pe sub barcă, am spus eu.

— Lasă celălalt tub. Cobor și eu.

Scăzuse accelerația, iar ambarcațiunea se mișca din proprie inerție. Fața bronzată a lui Annie era udă de stropi pe o parte, iar părul i se lipise de obraz.

— E mai bine să stai, sus, iubito, am răspuns aruncându-mă peste balustradă.

— La dracu', Dave, am mai auzit-o spunând când cădeam în apă, cu tuburile zăngănind.

Fundul golfului era un adevărat muzeu de istorie nautică. Tot făcând scufundări de-a lungul anilor, găsisem grămăjoare de ghiulele spaniole, pe care coraliile le prinseră unele de altele, torpile de manevră americane, coca aplatizată a unui submarin nazist, scufundat în 1942, o ambarcațiune rapidă pe care traficantii de marijuana o exploataseră înainte să-i prindă Paza de Coastă și rămășițele contorsionate ale sondei de țigeci prăbușite în apă, pe care se înecase tata în urmă cu douăzeci de ani. Zăcea într-o parte în beznă, sub douăzeci și cinci de metri de apă, iar în ziua în care m-am scufundat, ajungând la ea, cablurile de oțel au șfichiuit și au vibrat sonor la atingerea suportilor, precum niște ciocane ce lovesc un ferăstrău enorm.

Avionul se oprise cu susul în jos pe marginea șanțului, iar elicele lui pătrundeau adânc în nisipul cenușiu. Șiruri de bule se ridicau dinspre aripi și ferestre. Am simțit cum se răcea apa pe măsură ce mă afundam, iar de-acum puteam vedea crabii și peștii *itajara* mișcându-se rapid pe fundul apei și grăunțele de nisip de pe aripile vulpilor de mare care se ondulau și lunecau în jos ca niște umbre, de o parte și de alta a șanțului.

M-am îndreptat spre ușa pilotului, am scos de pe braț celălalt tub de aer și m-am uitat pe fereastră. Privirea omului întors cu capul în jos mă fixa. Părul lui blond se vălurea

în mișcarea curenților, iar ochii verzi și orbi îi jucau în cap ca niște mărgele. O femeie scundă, masivă, cu părul lung și brunet era prinsă cu centura pe scaunul de lângă el, iar brațele îi pluteau înainte și înapoi prin fața chipului, de parcă ar fi încercat încă să respingă gândul acela oribil că viața avea să i se sfârșească. Mai văzusem înainte victime ale înecului, iar chipurile lor aveau aceeași expresie de așteptare înfricoșată ca ale oamenilor uciși de explozii în Vietnam. Speram ca măcar ăștia doi să nu fi suferit prea tare.

Când îmi mișcam picioarele, ridicam nori de nisip, iar în lumina tulbure, verde-gălbuie, de-abia puteam vedea prin fereastra ușii din spate. M-am ținut drept, prinzându-mă de mâner ca să-mi țin echilibrul, și mi-am lipit din nou masca de geam. Înăuntru am putut distinge un bărbat brunet, masiv, într-o cămașă roz, plină de buzunare și volănașe, iar lângă el o femeie care scăpase din strânsoarea centurii de singuranță. Ea era bondoacă, cu o față pătrătoasă și dură, la fel ca femeia din față, iar rochia înflorată i se ridicase și îi plutea în jurul capului. Și chiar atunci când mi se termina aerul, mi-am dat seama că cineva era încă viu în cabină. Inima a început să-mi bată nebunește.

Îi puteam vedea picioarele mici și goale mișcându-se ca lamele unei foarfeci. Capul și gura îi erau întoarse în sus ca ale unui pește *guppy*, înspre punga de aer din spațele cabinei. Am aruncat tubul gol de oxigen pe care-l aveam în spate și am zgâlțâit mânerul, dar marginea ușii era blocată în mâl. Am tras iar, suficient cât să deschid ușa un centimetru. Am strecurat ranga în crăpătură și am împins metalul până când am simțit o balama cedând, iar ușa, scrijelind nisipul, s-a deschis. Dar de acum

plămâni mei stăteau să explodeze, strângeam din dinți ca să nu expir, iar coastele mă împungeau în piept ca niște cuțite.

Am lăsat jos ranga, am luat celălalt tub, am deschis valva la repezeală și mi-am băgat furtunul în gură. Aerul a intrat în mine cu răceala vântului ce bate deasupra unei întinderi de zăpadă topită. Apoi am inspirat adânc de vreo șase ori, am închis valva la loc, mi-am șters masca și am intrat după ea.

Dar bărbatul mort îmbrăcat în cămașă roz îmi stătea în cale. I-am deschis cu un pocnet centura de siguranță și am încercat să-l eliberez din scaun, trăgându-l de bluză. Gâtul trebuie să-i fi fost rupt, pentru că țeasta i s-a rotit pe umeri ca și cum ar fi fost prinsă de tulpina unei flori. Apoi cămașa i s-a rupt în mâinile mele și am văzut că avea tatuat un șarpe verde cu roșu deasupra sfârcului drept, iar ceva din mintea mea, precum clipirea unei diafragme de aparat foto, m-a dus imediat cu gândul la Vietnam. L-am prins de curea, m-am strecurat pe sub brațul lui și l-am împins în față, spre carlingă. Omul s-a rotit lent și a rămas înțepenit între pilot și pasagerul de pe scaunul din față, cu gura căscată și capul odihnindu-i-se pe genunchiul pilotului, ca un măscărici cerând îndurare.

A trebuit să o scot repede afară din epavă și să o aduc la suprafață. Am observat că respira cu ajutorul unui balon unduitor de aer, dar nu mai aveam loc să intru acolo și să-i explic ce urma să facem. În plus, nu părea să fi avut mai mult de cinci ani și mă îndoiam că vorbea engleza. I-am cuprins ușor talia subțire cu mâinile și m-am oprit, rugându-mă să intuiască ce aveam de făcut. Apoi am tras-o după mine, împingând apa cu picioarele, și am ieșit pe ușă.

I-am zărit chipul doar pentru o clipă. Se îneca. Avea gura deschisă și înghițea apă; în ochii ei se citea isteria spaimei. Părul ei negru și scurt îi plutea deasupra capului ca un puf, iar în obrajii bronzăți avea pete pale. M-am gândit să încerc să-i pun furtunul de aer în gură, dar știam că nu puteam să-i scot apa care-i bloca gâtul și că urma să se sufoce înainte să o pot aduce la suprafață. Mi-am desfăcut greutatea prinsă în talie, am simțit-o cum se scufundă în vârtejul de nisip de sub mine, i-am înconjurat pieptul cu mâinile și mi-am luat avânt ca să o trag după mine la suprafață.

Puteam distinge silueta întunecată a bărcii care strălucea deasupra. Annie oprise motorul, iar curenții legănau ambarcațiunea în sensul opus frânghiei de ancoraj. Rămăsesem fără oxigen de aproape două minute și-mi simțeam plămâni de parcă erau plini cu acid. Mi-am ținut picioarele drepte, împingând apa cu putere. Printre dinți mi se scurgeau bule de aer, iar ocluzia din gât era pe punctul de a ceda, aspirând un torent de apă care avea să-mi umple pieptul precum cimentul. Apoi am văzut lumina soarelui devenind mai strălucitoare la suprafață, ca o flamă galbenă dansând pe valurile agitate și făcând petele de ulei să strălucească. Am simțit apoi straturile curentului marin încălzindu-se, am atins rotocoalele roșcat-maronii de alge care se răuceau sub valuri, apoi am ieșit brusc la suprafață, în vântul cald, sub domul albastru al cerului, cu nori albi și pelicani cafenii lunecând deasupra noastră, întâmpinându-ne ca niște santinele.

M-am prins cu o mână de baza balustradei și am ținut-o pe fetiță cu cealaltă, pentru ca Annie să o ia în brațe. Fetița era ușoară de parcă ar fi avut oasele goale, ca la păsări. Annie a tras-o pe punte și a mângâiat-o pe frunte și

pe cap, în timp ce fata suspina și vomita în poala ei. Mă simțeam prea slăbit ca să ies imediat din apă. În schimb, am stat pur și simplu acolo, holbându-mă la urmele roșii lăsate de mâinile mamei pe coapsele tremurânde ale copilei, când o ținuse ridicată spre golul de aer, în timp ce ea însăși murea. Mi-am dorit atunci ca oamenii care ofereau medalii pentru eroism în război să fi avut o viziune mai largă asupra noțiunii de curaj.

Știam că, uneori, cei care trăgeau apă în plămâni se îmbolnăveau mai târziu de pneumonie, așa că Annie și cu mine am dus-o pe fetiță cu mașina la Spitalul Catolic din New Iberia, micul oraș cu plantații de trestie de zahăr aflat pe Canalul Teche, acolo unde crescusem. Spitalul era o clădire cenușie din piatră, ascunsă printre stejarii spanioli de pe brațul râului, iar deasupra aleilor, pe spaliere, creștea glicină violetă. Peluza era năpădită de hibiscus galben și azalee înflăcărâte. Am intrat, iar Annie a dus-o pe fetiță în spate, la camera de urgențe, în timp ce eu m-am așezat în partea opusă recepției, unde o călugăriță robustă îmbrăcată în straie albe completa formularul de internare al copilei.

Chipul femeii era mare și rotund ca o tavă de plăcinte, iar boneta ei era prinsă strâns pe frunte, ca viziera unui cavaler medieval.

— Cum o cheamă? a întrebat călugărița.

Am privit-o.

— Îi știți numele? a insistat ea.

— Alafair.

— Numele de familie?

— Robicheaux.

— E fiica dumneavoastră?

— Sigur.

— Chiar e fiica dumneavoastră?

— Bineînțeles.

— Hmm, a făcut ea, continuând să completeze formularul.

Apoi a adăugat:

— O să am eu grijă de ea. Între timp, verificați informațiile acestea și asigurați-vă că am scris corect.

— Am încredere în dumneavoastră, măicuță.

— O, nu m-aș grăbi cu asemenea afirmații.

A pășit greoi pe coridor, cu mățaniile-i negre legându-i-se la brâu. Avea trupul unui boxer la pensie. În câteva minute s-a întors, iar eu mă simțeam din ce în ce mai stânjenit.

— Măi, măi, ce familie interesantă aveți, a zis ea. Știați că fiica dumneavoastră nu vorbește decât spaniola?

— Ne interesează foarte mult Berlitz¹.

— Și sunteți și foarte isteț, nu? a adăugat femeia.

— Cum se simte, măicuță?

— E bine. Un pic speriată, dar pare să se afle lângă familia potrivită.

Chipul ei umflat și rotund mi-a zâmbit.

În sud începuseră să se strângă nori de ploaie pe când traversam podul mobil de peste canal, ieșind din East Main și îndreptându-ne spre marginea orașului. Stejari uriași creșteau de o parte și de alta a străzii; rădăcinile lor groase spărseseră asfaltul, iar crengile întinse se arcuiau sub forma unui umbrar prin care soarele se strecura lucind. Casele de pe East Main aveau arhitectură antebelică și

¹ Școală specializată în predarea limbilor străine, înființată de Maximilian Berlitz.

victoriană, cu belvederi, verande așezate la etajul al doilea, pridvoare de marmură, coloane grecești, garduri din fier cu modele în spirală și, uneori, cu foișoare de un alb strălucitor, acoperite de iasomie înstelată și plante agățătoare cu florile ca niște trompete. Fetița, pe care o botezasem la întâmplare Alafair, după mama mea, stătea între noi în camionetă. Călugărițele îi opriseră hainele ude și o îmbrăcaseră într-o pereche de blugi decolorați pentru copii și un tricou de *softball* prea larg, cu inscripția „New Iberia Pelicans“. Chipul ei arăta extenuat, ochii îi erau lipsiți de strălucire și înceteșoși. Am trecut huruind peste un alt pod mobil și am oprit în fața unei tarabe cu fructe, unde servea un negru așezat sub un chiparos, pe marginea canalului. Am cumpărat trei șiruri lungi de cănați *boudin* calzi, împachetați în hârtie cerată, niște cornete de gheață cu sirop și o lădiță de căpșuni pentru a le amesteca mai târziu cu înghețată. Annie i-a băgat lui Alafair gheața cu sirop în gură cu ajutorul linguriței de lemn.

— Înghițituri mici pentru omuleți, a zis ea.

Alafair și-a deschis gura ca o pasăre, iar genele i s-au mișcat alene.

— De ce ai mințit la spital? a întrebat Annie.

— Nu sunt sigur.

— Dave...

— Probabil e imigrant ilegal. De ce să le facem probleme călugărițelor?

— Și ce dacă a intrat ilegal?

— Nu am încredere în trepădușii și lichelele guvernamentale.

— Cred că aud vocea secției de poliție din New Orleans.

— Annie, cei de la Imigrări îi trimit înapoi.